

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **P. S.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 września 2020 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. J. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt III K (...), został skazany za to, że:

- 1) w nocy z 4 na 5 maja 2001 roku w K. przy ul. L., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych, przedostał się do wnętrza firmy T., skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kasy pancernej z zawartością dokumentów firmowych, pieczęci, czeków, dokumentów homologacji pojazdu ciężarowego, danych księgowych, pieniędzy w kwocie 499,01 zł oraz sprzętu komputerowego, drukarki laserowej, a ponadto z terenu hali naprawczej dokonał zaboru pojazdu marki P. o nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym i kluczami, na łączną sumę strat 19 890 zł na szkodę firmy T., przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokami:
 - Sądu Rejonowego w S. z dnia 25 listopada 1991 r., sygn. akt II K (...), za czyny z art. 208 d.k.k. popełnione w okresie od 25 sierpnia 1990 r. do 11 września 1990 r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 6 listopada 1990 r. do 7 maja 1991 r., od 12 września 1990 r. do 1 października 1990 r., od 25 września 1991 r. do 12 grudnia 1991 r., od 8 grudnia 1992 r. do 9 maja 1993 r. i od 18 maja 1993 r. do 29 czerwca 1993 r.;
 - Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 października 1995 r., sygn. akt IV K (...), za czyn z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. popełniony w dniu 11 czerwca 1995 r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 1 grudnia 1998 r. do dnia 1 czerwca 2000 r., tj. czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Sąd Rejonowy skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- 2) działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:
 - a) w okresie od 18 do 20 czerwca 2005 roku w D. przy ulicy P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wykuciu otworu w ścianie hurtowni V., przedostał się do wnętrza pomieszczeń magazynowych, skąd zabrał w celu przywłaszczenia 2717 par spodni

jeansowych, o łącznej wartości 44 048,10 zł na szkodę W. K., czym wyczerpał znamiona występkę z art. 279 § 1 k.k.;

b) w dniu 27 lipca 2005 r. w D. przy ulicy P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim wykuciu otworu w tylnej ścianie budynku hurtowni V., przedostał się do jej wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia 800 par spodni jeansowych dziecięcych, o łącznej wartości 24 000 zł na szkodę W. K., czym wyczerpał znamiona występkę z art. 279 § 1 k.k.;

i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Sąd Rejonowy skazał go na jedną karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

3) Sąd Rejonowy na mocy art. 91 § 2 k.k. połączył wymierzone w pkt. 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od ww. wyroku Sądu Rejonowego apelację wniosła obrońca P. S., zaskarżając go na korzyść oskarżonego w zakresie pkt. 1, 2 i 3.

Obrońca zarzuciła:

1) obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art. 443 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że sytuacja procesowa oskarżonego ukształtowana wydaniem zaskarżonego wyroku nie jest jeszcze ekwiwalentem sytuacji, w jakiej się znalazł, a zachodzi konieczność wydania wyroku łącznego obejmującego zaskarżony wyrok i wyrok Sądu Okręgowego w K.; dopiero tak orzeczona kara powinna być oceniana przez pryzmat art. 443 k.p.k. – co doprowadziło do wydania orzeczenia, w którym suma kar pozbawienia wolności orzeczonych zaskarżonym wyrokiem oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 grudnia 2018 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka (...), przewyższa karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 października 2017 r. w sprawie o sygn. akt III K (...), zatem jest karą mniej korzystną dla oskarżonego;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na pominięciu istotnych okoliczności sprawy, mających wpływ na wymiar kary, takich jak postawa oskarżonego w toku ponownego rozpoznania sprawy, przyznanie się

oskarżonego do popełnionych przestępstw, deklaracja częściowej naprawy szkody, wniosek o ograniczenie postępowania dowodowego oraz upływ czasu jaki minął od dat popełnienia przestępstw do daty wydania zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji również błędną wykładnię art. 53 § 1 i 2 k.k.

Zarzucając powyższe, obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 3 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres 5 lat.

Wyrokiem z dnia 11 października 2019 r. Sąd Okręgowy w K., sygn. akt VI Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części.

Od powyższego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. kasację wniosła obrońca P. S., zarzucając rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, a to art. 443 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że nie doszło do wydania surowszego orzeczenia przez Sąd ponownie rozpoznający sprawę, albowiem dla zakończenia procesu orzekania niezbędnym będzie wszczęcie postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego dotyczącego skazanego i dopiero wówczas badany będzie zakres *reformationis in peius*, gdyż kara 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie stanowiła górną granicę kary łącznej, co doprowadziło do wydania orzeczenia, w którym suma kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem wydanym w wyniku częściowego ponownego rozpoznania sprawy tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt III K (...) oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), przewyższa karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy orzeczoną wyrokiem pierwotnym tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt III K (...), i jest karą mniej korzystną dla skazanego.

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zaakcentować wypada, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Skuteczny zarzut kasacyjny musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, nie może zaś stanowić polemiki z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem sądu drugiej instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK (...)).

Podniesiony w niniejszej sprawie zarzut kasacyjny, stanowiący powielenie zarzutu apelacyjnego, sprowadzał się w istocie do krytyki przyjętego przez Sąd Okręgowy stanowiska na temat braku naruszenia zasady *reformationis in peius* przez Sąd pierwszej instancji w zakresie wymiaru orzeczonej względem P. S. kary pozbawienia wolności. Samo zaś kontestowanie przez autorkę kasacji dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny co do zasadności zarzutu sformułowanego w apelacji, nie może doprowadzić do uwzględnienia wniesionej kasacji. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – mimo przedstawienia syntetycznego wyводу – w sposób dostateczny i trafny rozważył podniesioną przez obrońcę kwestię naruszenia zasady *reformationis in peius*, stwierdzając, że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Problematyka reguły *reformationis in peius* była też przedmiotem uwagi Sądu I instancji, co odzwierciedla uzasadnienie wyroku z dnia 24 maja 2019 r. Sądy obu instancji zasadnie stwierdziły, że w zaistniałej sytuacji procesowej ukształtowanie orzeczonych względem P. S. kar pozbawienia wolności w taki sposób, aby by ich suma nie wypadła dla skazanego mniej korzystnie niż w poprzednio wydanym wyroku (zaskarżonym na korzyść P. S.), będzie możliwe przy zastosowaniu prawidłowych reguł materialnych łączenia kar z jednoczesnym uwzględnieniem zasady określonej w art. 443 k.p.k. Sąd, działając na wniosek lub z urzędu, będzie zobligowany do wydania wyroku łącznego, a procedując w tym przedmiocie będzie zobowiązany również do respektowania zasady określonej w art. 443 k.p.k., uniemożliwiającej wydanie orzeczenia

surowszego od kary łącznej, jaką wymierzono skazanemu w zaskarżonym na jego korzyść wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt III K (...).

Konkludując, treść kasacji wywiedzionej w niniejszej sprawie przez obrońcę pozwoliła uznać ją za oczywiście bezzasadną – i w konsekwencji oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Poza podniesionym zarzutem naruszenia art. 443 k.p.k., skarżąca zmierzała również *de facto* do wykazania zasadności swojego stanowiska na temat rażącej niewspółmierności kary, co w toku postępowania kasacyjnego – wobec brzmienia art. 523 § 1 k.p.k. – uznać należy za zabieg niedopuszczalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.